

ske Kvinden — vor knapt tilmaalt Tid er forbi.

Paa Hjemvejen slaar vi et lille Slag ind paa „Sønderjysk Fond“s Lagerplads. Morgenaviserne har meldt, at Sønderjyderne mangler Overfrakker, og for vore Øjne ser det ud, som om Byens Overfrakker i Løbet af Formiddagen har sat hinanden Stævne paa Holtebanegaard.

Her prøves Frakke paa en ung Møgeltønder-Mand og her paa en Haderslever — Hatte er der ogsaa — en hel Kasse fuld. Her springer raske Spejdere, hjælpsomme og ivrige, og der slaas en stor Kasse op, og Indholdet fordeles paa de forskellige Borde.

Og midt i Travlheden tvinger vi Fru *Manthey Wagner* til at give os et Par Sekunder, som afbrydes af Telefonsamtaler og en rask Ordre her og der.

Et enestaaende Arbejde gør Fru M. W., og endda har hun Tid til en Spøg og et Smil.

„Fire Jernbanevogne har vi sendt af,“ siger hun, „2 til Haderslev, 1 til Møgeltønder og den fjerde skal vist til Graasten, hvor Nøden er forfærdelig stor. Men skriv endelig, at vi skal have mere Linned — det er Linned, der trænges saa haardt til, især i Haderslev.“

Og mens Solen skinner over Byen, og der festes for og med Sønderjyderne, gaar Arbejdet sin Gang, og Broen bliver stærkere for hver Dag, der gaar. Men endnu trænger Sønderjyderne til, at danske Kvinder skal hjælpe, hvor de kan.

Fra

Ida Falbe-Hansen

har Dansk Kvindesamfunds Formand, modtaget følgende:

Modtag min hjerteligste Tak for den smukke Hilsen, jeg modtog fra Dansk Kvindesamfund, og for den store Ære, Kv. og Samf. har vist mig. Gid jeg saasandt fortjente den!

Det har altid været min Mening — som jeg ogsaa ofte har udtalt — at naar Kvinderne først fik Valgret, da vilde D. Kvsf. vel faa andre, men visselig ikke mindre vigtige Opgaver at løse. Det har været mig en Glæde at se, at D.

Kvsf. vandrer ad denne Vej, og jeg ønsker det Held til at følge den, ligesaa sundt og sikkert som hidtil.

Deres hengivne

Ida Falbe-Hansen.

Fra Holland.

Siden September 1918 har vi et konservativt og noget reaktionært Ministerium i Holland. Dog har November-Bølgen skyllet hen over Landet, og Frygten for en mulig Revolution, endog i vort fredelige Holland, har inspireret Ministeriet til en Iver for Reformen, som har foranlediget Dronningen til Udstedelse af en Proklamation, fuld af gyldne Løfter, som skulde opfyldes med en Hurtighed svarende til Tidsaanden. Imellem disse Reform-Løfter var 8 Timers Arbejdsdagen og Stemmeret for Kvinder. Imidlertid, efter at have set at det hollandske Folk ikke var ganske bestemt paa at gøre Revolution, har vor Regering ingen Hast, og vort Kvinde-Valgretsforbund har været nødt til at forlange Opfyldelse af det kongelige Løfte.

Den 5. Februar fejrede Kvinde-Valgretsforbundet sit 25 Aars Jubilæum, men desværre har det endnu ikke haft den Glæde at høste den fulde Løn for sit Arbejde. Kvindernes Frigørelse er endnu nægtet os, idet vi ikke har faaet Stemmeret, skønt Grundloven har givet os Valgbarhed. Nu kræver Valgretsforbundet altsaa øjeblikkelig Gennemførelse af en Valglov, som giver Kvinderne Stemmeret.

Imidlertid vil Arbejdsministeren ikke forblive uvirksom. Vorherre har givet ham Magt til at gøre Folket lykkeligt og bringe ham selv og hans Vælgere Laurbær! Han har fundet Midler til at gøre dette uden Udgifter for Statskassen, og han foreslaar nu at forbyde Kvinders Arbejde i Butikker og Fabrikker efter Klokken et om Lørdagen. Paa denne Maade beskytter han Kvinderne, imødekommer Arbejdsgiverne ved at give dem et Paaskud til at betale deres kvindelige Funktionærer og Arbejdere mindre end Mændene, og han imødekommer Arbejderne ved at give dem en Chance til at faa Kvindernes Arbejde. Det er sandelig en billig Maade at være Velgører paa. De, hvem det gaar ud over, er kun Kvinder uden Stemmeret!

Det eneste kvindelige Medlem af Rigsdagen, Socialdemokraten *Suze Groeneweg*, har i Kammeret stillet sig i Opposition til Ministerens Forslag med den Begrundelse, at Begrænsning af Arbejdstiden for alle ved Lukning af Fabrikkerne Klokken et om Lørdagen, vilde være en Velsignelse for Arbejderne, medens dette ikke gælder for den foreslaaede Begrænsning af Arbejdet for en Gruppe af Arbejdere, idet disse vil blive uheldigt stillet ved en saadan særlig Lovgivning. Kvinderne vil ikke blive bedre, men daarligere stillet ved en saadan særlig Begrænsning af deres Arbejdstid, naar Mændene vedbliver at arbejde.

Martina G. Kramers.

Forsørgerpligten

set i Belysning af: Lige Løn for lige Arbejde.

Ved et af Medlemsmøderne her i Københavnskredsen — hvor man sjældent undgaar at høre noget lærerigt eller noget, der kan give Stof til Eftertanke, og som burde besøges af mange flere Medlemmer — kom man ganske kort ind paa Spørgsmaalet om Forsørgerpligten, og dette Emne viste sig at kunne give Stof til mange interessante Overvejelser og kunde ses fra saa forskellige Synspunkter, at en Diskussion her i vort Blad om dette vigtige og interessante Spørgsmaal maa ske kunde være paa sin Plads.

Lige Løn for lige Arbejde er jo et af D. K.s vigtigste Krav. Det lyder saa lige til og saa besnærende, at mange straks udbryder: Selvfølgelig! uden at give sig Tid til at overveje, hvorledes Gennemførelsen af dette Krav vil bevirke en Revolution af det bestaaende, først og fremmest indenfor Hjemmets Rækker. Hidtil har Forsørgelsen af Familien været en Pligt, der efter Loven hovedsagelig paa hvilede Manden, og denne Pligt har været Fundamentet for utallige af de Hjem, der er blevet dannede, og dette har igen ført til, at Manden vilkaarligh af Samfundet har været tilkendt Ret til forholdsvis mere Løn for sit Arbejde end Kvinden — han var jo Familieforsørger.

I det Øjeblik, vi fremsætter Krav om lige Løn for lige Arbejde, kan jeg ikke se andet, end at vi for at være retfærdig overfor Manden og hans Stilling i Samfundet maa sige, at sam-